

[Morten Lange.]

der, at mange fornyelser simpelt hen ikke finder sted, hvis vi arbejder stift med dette system.

Men jeg vil også gerne understrege, at socialistisk folkeparti naturligvis ikke har den opfattelse, at der ikke må spares et eller andet sted på et offentligt budget. Der er naturligvis mange forældede ting, der kunne opgives. Men vores holdning til sagen er den, at disse besparelser ikke skal komme ud bare som ganske almindelige budgetbarberinger, de skal komme ud for at finansiere den fornyelse, der er nødvendig, og det kan vi give som opskrift til en hvilken som helst styrelse: kære venner, vil I lave noget nyt, så slå noget gammelt ihjel, I ikke har brug for, så kan I skaffe pengene til det.

Det er nok den parole, som vi i virkeligheden må stille for den offentlige administration i dag, og det skal skam nok vise sig, at det giver en fornyelse, som måske oven i købet er bedre end den, man bare får ved at give en bevilling til noget nyt og så lade det gamle leve videre. Jeg tror, det er den vej, vi skal frem.

Så skal vi i øvrigt understrege, at hvis vi kan få stablet en økonomisk politik på bene, som giver et mindre inflationstempo, har vi jo den ganske enkle metode til at få reduceret de offentlige budgetter, at med en fast og præcis økonomisk politik er et kasseoverskud på 6 milliarder kr. naturligvis ingen nødvendighed. Vi skal være meget ferme for at nå den situation i år, det skal jeg da beredvilligt medgive, men vi skulle gerne nærme os den, sådan at den finansplan, der skal laves for næste år, helt klart er under påvirkning af, at den økonomiske politik er sikrere og derfor ikke behøver sådanne enorme indkradsninger, som ganske enkelt svarer til det overforbrug på forskud, som vi har accepteret. Det er altså ikke staten, der laver overforbrug på forskud, sådan i den grove metode. Tværtimod, staten har jo, hvad det angår, været overordentlig barsk i retning af at lave bygge- og anlægsstop og derigennem sat det offentlige forbrug på investeringssiden meget betydeligt ned.

Når jeg siger, det kan blive svært at nå langt nok i år, er det bl.a., fordi de bånd, vi er blevet undergivet ved tilslutning til De europæiske Fællesskaber, hvad angår fri kapitalvandring, gør en række af de ting, der var

rimelige og naturlige at indføre, noget besværlige. Jeg må indrømme, det er lidt svært sådan helt præcist at definere, hvor loftet ligger, og jeg vil råde regeringen til at glemme, at vi er medlemmer af EF, hvad angår spørgsmålet om fri kapitalbevægelse, og se, om vi ikke simpelt hen kan gøre omtrent sådan, som vi synes er rigtigt. Det forekommer mig, at det er ørnens ret, der gælder i De europæiske Fællesskaber, og så lad den da også gælde for os, hvis vi ellers kan administrere fornuftigt.

Jeg tror, vi vil kunne komme langt på den måde, og hvis man fra Bruxelles føler trang til at komme med repressalier i anledning af, at landet laver fornuftig bekæmpelse af inflation, vil man nok i Ministerrådet løbe på visse vanskeligheder. For det er jo en af De europæiske Fællesskabs store opskrifter, at vi alle bør bekæmpe inflationen, og gør vi det godt, kan vi formodentlig ikke forvente at blive ramt af ferlen. Jeg tror faktisk, at nok er der bånd på, og nok kan vi komme i vanskeligheder, ikke mindst på grund af en international bankintegration, men vi bliver nødt til at se bort fra de bånd, der findes, og prøve på, om vi kan klare os, så godt vi kan.

Men ellers må jeg nok sige, at vores tilslutning til De europæiske Fællesskaber har voldt bekymring og virkelig har vist de vanskeligheder, Danmark kommer i, når vi manøvrerer os ind i en blokpolitik. Som sagt, vi har vanskeligt nu ved at orientere os om, præcis hvor båndene er, men vi har i hvert fald fået helt klart for os, at en række af de løfter, vi fik, og de betingelser, som i realiteten var stillet op for Danmarks tilslutning, har efterladt sig noget, som vel højst kan betegnes som skygger.

Vi fik at vide, at vores økonomi ville væsentligt blive saneret, vores betalingsunderskud ville forsvinde et eller andet sted hen i den blå luft, kort sagt vi ville få alle tiders chance ved tilslutning til De europæiske Fællesskaber. Jeg må indrømme, at af denne hovedtanke er der i virkeligheden ingenting levnet, betalingsunderskuddet bliver større, end inden vi var i De europæiske Fællesskaber. Det har ikke holdt.

Men det er i og for sig nok mere betænkeligt, hvordan man manipulerer på randen af tilslutningen til De europæiske Fællesskaber. Vi fik jo at vide højt og tydeligt, at